

SANDRA BERG

Cathy's dilemma

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

Het was bijna zeven uur toen Cathy eindelijk thuiskwam. Bijna had ze de brievenbus gelaten voor wat die was omdat ze niets anders wilde dan de wind en regen ontvluchten, die de afgelopen winter doorlopend had gedomineerd en ondanks het intredende voorjaar van geen wijken wist. Bijna had ze meteen de behaaglijkheid van haar eigen woning opgezocht. Maar ze had het niet gedaan. Ze was naar de wand met brievenbussen gelopen en had haar eigen post eruit gehaald. Inclusief die onopvallende brief die alles op zijn kop zou zetten.

Toen ze uiteindelijk haar woning binnen liep, rilde ze teleurgesteld. Het was verre van behaaglijk in het appartement. Ze had de verwarming natuurlijk weer te laag gezet. Het was allang niet meer nodig om voortdurend te bezuinigen, maar de gewoonte zat er nog steeds in. Ze gooide de post op het kastje met mutsen en wanten in de hal, hing haar jas op

en liep door de kleine, witgeverfde hal naar de woonkamer. Ze zette de thermostaat op vierentwintig graden en wandelde naar de keuken om een kant-en-klaarmaaltijd in de magnetron te zetten. Ze wist niet wanneer ze voor de laatste keer had gekookt. Ze geloofde niet dat het heel erg lang geleden was. Was het niet pas een week geleden toen ze voor Ronald en haar een pastagerecht in de oven had laten aanbranden? Ze glimlachte bij die gedachte en zocht in de diepvries een schotel met kip in kerriesaus uit.

Terwijl het gerecht zijn rondjes in de magnetron draaide, bereidde Cathy een mok cappuccino uit een zakje en ging ermee aan de keukentafel zitten. Drie tellen dacht ze aan de post. Ze had de enveloppen en reclamefolders even doorgebladerd toen ze hen uit de brievenbus had gehaald en als ze zeker had geweten dat er alleen rekeningen tussen hadden gezeten, wat eigenlijk vrijwel altijd het geval was, dan had ze de post op het kastje in de hal laten liggen. Minstens tot aan het eind van de week. Of langer. Tegen die tijd zou zich daar dan een hele stapel post hebben gevormd die erom schreeuwde om opgeruimd te worden. Althans... zo stelde Ronald het dan. Ronald

kon slecht tegen troep. Het irriteerde haar soms dat hij zich met haar troep bemoeide. Nog irritanter was het feit dat hij daar gelijk in had. En ze moest toegeven... zijn bemoeienissen waren niet zonder resultaat. Sinds ze hem kende, was de troep in haar woning langzaam minder geworden en zag het er zelfs echt gezellig uit. Het kastje in de hal voor de eerder rondslingerende mutsen en wanten was ook zijn idee geweest. De post erop niet. En die post was dus, zoals gewoonlijk, blijven liggen als die ene envelop er niet tussen had gezeten. Die ene brief met het etiketje waarop haar naam en adres in blokletters was vermeld. Die brief was de reden dat ze nu opstond om de post te halen. Teruglopend naar de keuken, pikte ze de enveloppe eruit en staarde een tijdje naar het getypte etiket en de postzegel. Ze kon de plaats van afstempling niet lezen. Ze keek op de achterkant en zag een postcode en een huisnummer. Het was een van de zeer weinige postcodes en huisnummers die ze meteen herkende. Zelfs nu nog. Ze zakte neer op haar stoel aan de witte keukentafel en staarde naar de cijfers, die nu door elkaar heen leken te bewegen.

Haar vingers trilden een beetje. Hoelang

was het geleden dat ze die postcode... dat huisnummer... dagelijks had gezien? Twaalf jaar... dertien jaar? Ze sloot een paar tellen haar ogen en zag zichzelf de Beekweg weer uitlopen. Ze voelde de hengsels van de zware rugzak weer in haar jonge schouders snijden en huiverde bij de gedachte aan de koude wind die langs haar betraande gezicht streek. Ze had niet meer omgekeken. Vijftien jaar was ze toen geweest. Vijftien jaar en niet helemaal beseffend wat het betekende dat de weg achter haar werd afgesloten. Want dat was die dag gebeurd.

Ze keek opnieuw naar de witte enveloppe. Ze vroeg zich af of ze hem niet het beste meteen kon weggooien. Opbranden en weggooien. Gewoon doen alsof ze hem nooit had ontvangen. Maar dat zou een daad van lafheid zijn. En laf was ze niet. Iedereen beweerde dat tenminste. Hoewel ze zelf soms nog twijfelde, wilde ze het zo graag geloven. Zo graag bewijzen. Daarom zou ze de brief openmaken. Ze zou hem openmaken en lezen. En ze zou erop reageren als dat van haar werd verwacht.

Ze slikte moeizaam en nam haastig een slok cappuccino. De magnetron gaf met een bescheiden belletje aan dat hij zijn werk had

gedaan, maar het drong nauwelijks tot Cathy door.

Met een resoluut gebaar trok ze de enveloppe open en opende de getypte brief. Er viel geen handschrift te herkennen, maar de brief was dusdanig kort en zakelijk dat het vrijwel zeker was dat Rinus hem had gedicteerd. Misschien had hij hem zelfs zelf uitgetypt, hoewel hij daar nooit erg goed in was geweest.

Cathy,

Het heeft mij veel moeite gekost om je te vinden, maar waarschijnlijk was dat ook de bedoeling.

De reden dat ik je toch schrijf is kanker. Een aantal maanden geleden hebben de artsen een agressieve vorm van kanker bij mij ontdekt. Het komt erop neer dat ik niet meer lang te leven heb. Tegen de tijd dat je deze brief leest twee weken... misschien drie.

Voordat ik voorgoed vertrek, wil ik je nog een keer zien. Ik neem aan dat jij die wens niet deelt, maar je bent het mij schuldig.

Ik ga ervan uit dat je naar Olme komt. Het geld voor de reis heb ik hierbij in de enveloppe gedaan, gezien je waarschijnlijk nog

niets bent veranderd en zelf geen geld voorhanden hebt.
Je vader, Rinus.

‘Het is maar goed dat je je naam erbij hebt gezet,’ mompelde Cathy. ‘Anders had ik niet geweten dat je mijn vader was, Rinus.’

Ze legde de brief voor zich neer en staarde naar de zwarte letters, die nu in elkaar over leken te lopen.

Toch zette de bitterheid, die ze zo graag wilde voelen, niet helemaal door. Hij is ziek, dreunde het in haar hoofd. Hij gaat dood.

‘Nou en?’ zei ze hardop. Ze stond op en begon in de kleine keuken te ijsberen. Waarom zou ze naar hem toe gaan? Omdat hij haar ontbood? Want zo was het toch? Hij vroeg het niet. Hij eiste. Min of meer dan. Alleen al daarom zou ze niet naar hem toe moeten gaan. Alleen al vanwege die alles overheersende toon, die hij zelfs in zijn korte brief wist te handhaven en die blijkbaar nog niet onder zijn ziekte had geleden, zou ze de brief moeten verscheuren en verbranden. Maar hij ging dood. Haar vader ging dood. Twee weken. Misschien drie. Het was verdorie niet eerlijk. Het gaf haar niet eens de tijd om na te den-

ken. Waarom had hij haar gevonden? Het was zoveel gemakkelijker geweest als dat niet was gebeurd. Als ze het niet had geweten. Als ze had kunnen doen alsof het haar niet kon schelen. Net zoals ze dat destijds had gedaan. Alsof het er allemaal niet aan toe deed.

Ze wierp de brief een woedende blik toe, liep naar de kast, schonk zichzelf een groot glas koffielikeur in en dronk het achter elkaar leeg. Haar keel brandde en haar slokdarm verschroeide. Een vlaag van hitte en misselijkheid trok door haar lichaam en ze werd duizelig. Ze mompelde een verwensing en ging naar de woonkamer. Haar eigen woonkamer. Ingericht met knusse meubels van Ikea, helemaal volgens voorgekauwd concept. Ze ging zitten op de witte tweezitter en liet haar rug tegen de felgekleurde kussens zakken. Ze keek naar de antiek gebeitste vurenhouten salontafel, met daarop niet meer dan een stapeltje tijdschriften. Ze keek naar de mat, waar de salontafel op stond, in donkerrode en blauwe tinten en de fauteuil met de wit-rood gestreepte stof. De witte kast met het witte servies met die lieveheersbeestjes – waar had ze dat ook alweer gekocht? Ze meende in een tuincentrum – en naar de boekenplanken die

de wand achter haar in beslag namen en volgestouwd waren met boeken. Voor haar, op de lage vurenhouten kast, stond een plasma televisie. Ze had nooit gedacht dat ze aan zoiets geld zou uitgeven, maar ze was nu eenmaal iemand die nogal eens van gedachte veranderde. Tegen de muren hingen posters in mooie lijsten. Eentje was een geschilderde, kleurige kat en de ander was een uitvergrote foto van Stockholm bij ondergaande zon, die ze ooit zelf had gemaakt.

Er hing ook nog zo'n klein diepteschilderijtje, een soort minikastje, waar een berenfamilie in woonde. Ze had het bij Ikea in Zweden gekocht. Lang geleden. Het was een van haar dierbaarste bezittingen. Veel andere beeldjes en frutsels die ze in de loop van de tijd had gekocht, zaten verpakt in dozen in de voorraadkast. Veel ervan had hier in de woonkamer gestaan, totdat ze hem opnieuw had ingericht. Samen met Ronald. Hij had haar aangeraden om een groot deel van de rondslingerende voorwerpen op te bergen en later misschien eens te verwisselen met de dingen die nu wel mochten blijven staan. Maar de berenfamilie zou ze niet wisselen. Net zomin als de statige kandelaars bij het raam en de twee

pluchen beren op haar slaapkamer. In de dozen zaten ook veel herinneringen die ze niet had willen opbergen, maar Ronald had wel gelijk gehad. Nu ze de oude meubels eruit had gegooid en een beetje orde had aangebracht, was het werkelijk knus in haar appartement.

Het was de eerste keer dat ze een woning helemaal naar eigen smaak had ingericht – en een beetje naar de smaak van Ikea – en alles op orde had. Voor het eerst had ze het gevoel dat ze haar leven onder controle had. Een goede baan, een leuk huis, een lieve verloofde. Het vooruitzicht op een huwelijk en een hele reeks kinderen. En nu gebeurde dit.

Ze pakte een kussen vast en drukte dat tegen haar maag. Opeens was ze weer een puber van veertien jaar. Ze zat naast haar vader op de bank en rook zijn aftershave. Bijna konden ze elkaar aanraken. Niet helemaal. Het voelde niet vertrouwd, zo naast haar vader op de bank.

Haar vader had zijn gezicht naar haar toegewend en keek haar strak aan. Er waren weinig mensen die op die manier konden kijken. Het was alsof hij door je heen keek. Alsof zelfs je diepste gedachten niet veilig waren voor die strakke blik van hem.